

Datum: 11.04.2019
 Medij: Alo
 Rubrika: Aktuelno
 Autori: Veljko Nestorović
 Teme: Vojska Srbije

Napomena:
 Površina: 1293
 Tiraž: 40000

Naslov: DEČANE JE ODBRANILO 115 HEROJA!

Strana: 1,2,3

FOTOGRAFIJE: VLADIMIR MARKOVIĆ, PRIVATNA ARHIVA

ISPOVEST SAŠE RADOJEVIĆA, ZAMENIKA KOMANDANTA

Hteli su da nas uhvate u potkovicu, da nas pregaze. Sve smo izdržali. Da su nas tad probili, ko zna šta bi bilo

Junak sa Košara: Saša Radojević

DEČANE JE SAČUVALO 115 HEROJA!

Piše: VELJKO NESTOROVIĆ
 veljko.nestorovic@alor.sr

Neispričana priča s Košara. Koliko puta ste čuli ili pročitali tako nešto u poslednjih 20 godina? Ovog puta, zaista ćete je čuti, i to iz usta čoveka koji se nijednog trenutka nije povukao s položaja.

Saša Radojević, tadašnji zamenik komandira karaule, na Košare je stigao šest meseci pre početka NATO agresije 1999. Na granicu je stigao sa samo 19 godina, pravo iz srednje vojne škole.

U razgovoru za „Alo!“ Radojević se priseća preživljenog pakla

Košara i objašnjava kako je izgledalo prvih 36 sati, kada je sva sila udarila na naše graničare.

Regularna albanska vojska, OVK, NATO, mudžahedini i drugi „dobrovoljci“ udarili su na 115, slobodno se može reći, heroja, u pravom smislu te reči. A, ko se nakon njih nazove herojem, trebalo bi dobro da se zamisli.

- Pripremali smo se za ono što će uslediti, ali ipak nismo mogli ni da pretpostavimo s kakvom će silom udariti baš na Košare. Nas 115 branimo 7.800 metara državne granice? Tog 9. aprila, na Veliki petak, krenuli su na nas haubica-ma, artiljerijom, svime što su ima-

li. Pola sata tresla se zemlja, a u trenutku kada je prestalo, već su bili na 100 metara od naših položaja - počinje priču Saša Radojević, malo s knedlom u grlu, jer, kako kaže, ovo prvi put priča, pa čak i njegov majka ne zna sve detalje o tome šta se dešavalo na Košarama.

- Znali smo šta branimo. Ako nas probiju, ući će u dubinu Metohije, isterati našu vojsku na čistinu i onda će nas NATO avioni počistiti. A, iza nas su i Visoki Dečani. Šta bi ostalo od manastira da su nas probili, od naše svetinje, šta mislite? Ne, predaja nije bila opcija! Ni u jednom trenutku. Držali smo položaje dva dana i noć. Povukli smo se na rezervne položaje tek onda kada smo ostali bez municije. Sve smo ispuicali! Nismo jeli 36 sati, uzmeš samo malo snega u usta i to je to. A, oni - nadiru. Napadaju kao besni, talas za talasom. Seva, pucaju iz

svoga što imaju, pucaš ti i na njih - priseća se Radojević.

Već prvog dana borbi ranjen je pukovnik Duško Šljivančanin, tadašnji komandant 53. graničnog bataljona. Krenuo je s vozačem Miroslavom Stojanovićem u selo Batuš da prihvati pojačanje od 30 vojnih policajaca i naišli su na zasedu. Stojanović je ostao na mestu mrtav, a Šljivančanin je jedva izvukao živu glavu. Vozilo koje je im je krenulo u pomoć naletelo je na protivtenkovsku minu i svi koji su bili unutra stradali su.

Dok su neprijatelji neprestano napadali, komandu nad položajem preuzeo je Dragutin Dimčevski, Šljivančaninov zamenik, sada potpukovnik u penziji.

- Kada su javili da je komandant ranjen od glera, Dimčevski je preuzeo komandu i odlično stabilizovao liniju. Da to nije uradio, da se nismo ukopali, ko zna kako bismo prošli - kaže Radojević.

U jednom trenutku, naša vojska

Albanci vikali: „Predajte se“

Radojević kaže da su im Albanci bili toliko blizu da su ih jasno čuli kako dovikuju: „Srbj, predajte se, garantujemo vam da ćemo vas poštediti!“

- Srećom, niko se nije predao - s ponosom priča naš sagovornik.

IRA KARAULE KOŠARE

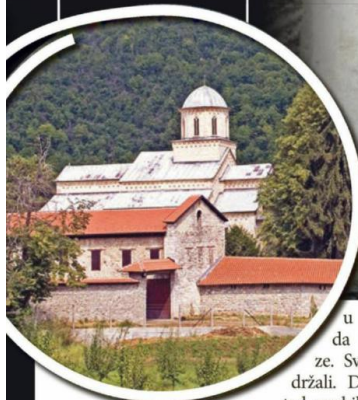
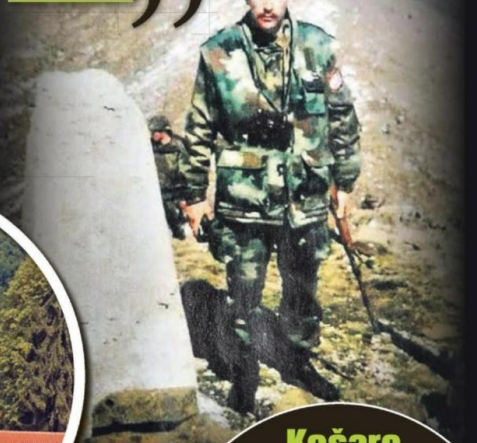
Inat spasao državu

Teritoriju države Srbije odbranili su vojnici na redovnom službenju vojnog roka. - Oni i niko drugi, njihova ogromna želja i motivacija da to po svaku cenu odbrane. Zna te kad proradi neki inat i kažete: „Ovo je moje, ja nemam gde odavde“. Branili smo kao što biste branili svoju kuću i porodicu kad bi pokušali da vas izbace iz nje - zaključuje Radojević.

Drugovi do groba

Pakao Košara stvorio je prijateljstva za celi život. Saša Radojević kaže da se i dan-danas viđa sa ljudima s kojima je ratovao protiv neprijatelja.

Krenuli su na nas haubicama, artiljerijom, svime što su imali

Košare nemaju cenu

Na pitanje kako živi, da li su heroji s Košara zaboravljeni, da li veruje da bi država mogla i morala bolje da im se oduži, Radojević sleže ramenima. - Ne znam šta da vam kažem. Osim, možda, da nema tih para koje bih uzeo umesto Košara. To što sam bio tamo u tom trenutku nema cenu. To je bila moja dužnost, moja obaveza.

je ostala bez municije, a tad je uz sneg krenula da pada i lagana kišica.

- Mislim da nas je to spaslo. Krećemo s izvlačenjem na rezervne položaje i, praktično, kada smo se već izvukli, čujemo lavež. Naš pas, koji je bio u rovu s nama, sakrio se u kućicu, koja je takode bila ukopana i ostao vezan. Nismo ga videli. Laje, cvili, želi da živi, a oko nas sve grmi. Moj jedan graničar izleće, trči nazad, rizikuje da pogine dok ga svi gađaju. Odvezuje psa i vraćaju se nazad. Nažalost, pas je kasnije poginuo. Ubili su ga. Imali smo četiri psa na karauli. Zvali su se Nez, Crni, Maksimilijan, Lister. Sve su ih pobili.

Na pitanje kad mu je bilo najteže, Saša odmah odgovara.

- Tih prvih 36 sati, kad smo bili ostavljeni sami, bez pojačanja. Hteli su da nas uhvate

u potkovicu, da nas pregaže. Sve smo izdržali. Da su nas tad probili, ko zna šta bi bilo. Mislim da su i oni bili iznenađeni kako nisu uspeli u tome. Ginulo se tokom odbrane Košara, ginulo se na sve strane, padali su drugovi, saborci, umirali su mi pred očima.

- Kako ja vama to sve da objasnim? Oni su moja porodica, nemam nikoga bližeg u tom trenutku. Ne znam kako sam izdržao kada su ubili vodnika Ivana Vasojevića. Pre toga, pričali smo celu noć, a onda sam posle nekoliko sati video kako ga donose u šatorskom krilu. Još trojica su poginula uz njega (Predrag Bogosavljević, Milenko Božić, Darko Bjelobrk). Nakon toga je u meni sve proradilo. Inat, prkos, bes... Baš me briga ako me ubiju. Nema nazad. Ja sam na pravoj strani i nema nazad.

Pauza. Teško je postavljati pitanja nekome o Košarama,

ako vi sami niste bili tamo. Gledamo heroja u oči, ispijamo kafu s njim i pričamo o nečemu što je bilo pre 20 godina. O danima kad je 115 graničara zaustavilo silu od više od 6.000 neprijatelja.

- Moram da istaknem da su, nakon što je Drecun uradio prilog o nama, krenuli da pristižu dobrovoljci. Došli su i vojni policajci iz Valjeva, bilo je ljudi iz Vojvodine, Rusa, 125. mehanizovana brigada... Postalo je lakše. Nismo više bili sami.

Pakao Košara trajao je od 9. aprila do 10. juna 1999.

Braneci državu, živote je ovde dalo 108 heroja.